

Opschrift

Vergadering van 12 mei 2021

Nummer: 2021_MV_00292

Onderwerp:

Mondelinge vraag van raadslid Caroline Persyn: Geestelijk welbevinden rusthuisbewoners

Raadslid(-leden):

Caroline Persyn - Vlaams Belang

Bevoegd: Rudy Coddens

Omschrijving van de vraag

Toelichting:

Vorig jaar kregen we in de media de aangrijpende getuigenissen van rusthuisbewoners te zien die letterlijk en figuurlijk van eenzaamheid aan het wegwijnen waren. Het geestelijk welzijn van de rusthuisbewoners bekommerde mij zeer. Ik stelde toen in de commissie van september 2020 de vraag hoe met deze problematiek werd omgegaan en of er extra personeel werd ingezet om deze problematiek zo goed als mogelijk op te vangen.

De Stad Gent leverde tal van inspanningen. Psychologen deden bevestigingen naar het welbevinden van de bewoners, men organiseerde groepsgesprekken rond bepaalde thema's en nog zoveel meer. Tegen het eind van het jaar zouden ook 5 woonbegeleiders ingezet worden om deze noden mee op te vangen.

Intussen woedt het coronavirus al meer dan jaar. De woonzorgcentra verloren tal van bewoners aan dit verschrikkelijke virus. Gelukkig is het het grootste deel van onze ouderen nu gevaccineerd. De gewone bezoeken komen stilaan weer op gang en er is opnieuw licht aan het eind van de tunnel. Ik vraag mij dan ook af hoe het nu gesteld is met de geestelijk welbevinden van de ouderen in de woonzorgcentra. Het verlies van de vele medebewoners moet er diep op ingehakt hebben en laat ongetwijfeld sporen na. Ik vraag mij ook af hoe de rusthuisbewoners dit zwaar jaar van eenzaamheid beleefd hebben.

Vraag:

Wanneer zijn de 5 woonbegeleiders aan de slag gegaan?

Zijn deze nu nog aan de slag?

Zijn er nog steeds bewoners die nood hebben aan deze psychologische steun?

Hoe wordt dit project geëvalueerd?

Antwoord

Bedankt voor uw vragen.

Ik blij u te kunnen meedelen dat er ondertussen in 4 van de 5 WZC al een leefgroep begeleider effectief aan de slag is. Zij zijn alle gestart rond maart dit jaar. In 1 WZC, Het Heiveld, is er wel iemand geselecteerd maar zij was zwanger waardoor ze pas na haar zwangerschapsrust kan opstarten.

Rond de leefgroep begeleiders kunnen we momenteel kunnen we al meegeven dat de ze een absolute meerwaarde blijken te zijn binnen het kader van ondersteuning en betekenisvolle dagbesteding voor bewoners.

Ze zetten in op extra activiteiten zowel in groep als individueel en organiseren gespreksmomenten over verschillende onderwerpen (waaronder COVID). Er is meer aandacht voor de individuele noden van de bewoner (een babbel, mensen helpen met drinken,...). Bewoners worden door hen ook gestimuleerd om meer actief te zijn, zoals een krant lezen, de belevTV gebruiken, fietsen op de hometrainer, een gezelschapsspel spelen, ...

De leefgroep begeleider zorgt ervoor dat ook studenten aangezet worden om in de leefruimte te komen en iets te doen met bewoners. Zij zorgen ook dat er minder conflicten ontstaan tussen bewoners die anders soms alleen in de leefruimte zitten. Als de leefgroep begeleider 's avonds werkt dan verloopt het avondmaal ook rustiger en met veel meer aandacht voor elke individuele bewoner. De leefgroep begeleider maakt tevens dat onze zorgkundigen en verpleegkundigen hun zorgtaken beter kunnen uitvoeren, aangezien ze weten dat de bewoners goed ondersteund en opgevangen worden in de leefruimte.

Naast de leefgroep begeleiders wordt maximaal door het volledige team ingezet op tal van activiteiten, maar ook op individuele begeleidingsmomenten. Zo gaan bv verpleegkundigen, zorgkundigen samen met een bewoner op wandeluitstap, samen werken in de (moes) tuin en samen koken, activiteiten met de hond des huizes enz...

We kunnen nu dus al concluderen dat de extra inzet van leefgroep begeleiders een succes mag genoemd worden.

Maar uiteraard blijven er een heel aantal bewoners nood hebben aan psychologische begeleiding.

Ondanks de ongelofelijke inspanningen van alle zorgteams en de directie om voluit te gaan voor de meest ‘menselijke’ benadering, moesten er noodgedwongen soms andere beslissingen worden gemaakt.

Naast de -in de media uitgebreid besproken- eenzaamheidsproblematiek bij onze rusthuisbewoners geven bewoners, maar in grote mate ook hun familieleden, aan dat ook op cognitief vlak bij veel mensen een grote achteruitgang waarneembaar is, dit als onrechtstreeks gevolg van deze covid-pandemie.

Het vervreemden van de ‘grotere buitenwereld’, het beperkte sociale contact met medebewoners in huis, het tijdelijk ontbreken van groepsbijeenkomsten, en het minieme ‘live’ contact met familie, werkten dit mee in de hand. Hun wereld werd op een bepaald moment zo klein dat dit bij heel wat mensen voor een mentale teruggang heeft gezorgd. Bij sommigen jammer genoeg onomkeerbaar.

Onze bewoners snakken naar het oude spontane leven in het wzc, die gelukkig mondjesmaat terug aan het komen is.

We proberen gezien de omstandigheden en met aandacht voor de covid-richtlijnen voor iedere bewoner zo goed als mogelijk in te spelen op persoonlijke behoeftes en noden, wetende dat iedere bewoner anders omgaat met deze situatie en andere noden heeft.

Er zijn veel factoren die een rol spelen in mentaal welzijn. Voor veel bewoners zijn sociale relaties, contacten met kinderen, kleinkinderen van het allergrootste belang. Ook qua bezoeksregeling hebben we steeds geprobeerd om een menselijk beleid te voeren zonder daarbij risico’s te nemen voor de gezondheid van anderen.

Om dus concreet te antwoorden op de door u gestelde vraag: De nood aan psychische begeleiding is dus nog steeds heel groot!
